

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/44/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517205996
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7517205996.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu W. V., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v Č.S., F. Č.. XXX/X, zastúpeného: Združenie na ochranu práv občana - AVES so sídlom v Bratislave, Jána Poničana č. 9, IČO: 50 252 151, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Kubániho č. 16, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie č.k. 10Csp/124/2017-157 zo dňa 25.10.2018 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom zaväzujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 10Csp/124/2017-157 zo dňa 25.10.2018 zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 3.042,10 € s 9,5 % úrokom z omeškania ročne od 13.8.2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom konanie o zaplatenie finančného zadostučinenia v sume 3.000 € zastavil a žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu.

2. Svoje odôvodnenie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou podanou ešte dňa 13.3.2017 domáhal určenia, že poskytnuté úvery zo strany žalovaného každý vo výške 1.001,83 € na základe úverových zmlúv č. 8500030807 a číslo 8500030808 z 30.8.2013 sú bezúročné a bez poplatkov, tiež určenia, že poskytnutý úver vo výške 1.284,25 € na základe úverovej zmluvy č. 8500033143 z 11.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov, že zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 30.8.2013 č. 8500030807 a 8500030808 sú neplatné. Tiež sa domáhal určenia, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500033143 zo dňa 11.10.2013 je neplatná a určenia, že rozhodcovské zmluvy pod číslom 8500030807 a 8500030808 zo dňa 30.8.2013 sú neplatné, taktiež že je neplatná rozhodcovská zmluva č. 8500033143 zo dňa 11.10.2013. Domáhal sa tiež uloženia povinnosti vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 2.845,44 € s 9,5 % ročným úrokom z omeškania od 13.8.2013 do zaplatenia, ale aj uloženia povinnosti podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.000 €. Svoju žalobu žalobca odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel predmetné zmluvy, v ktorých je ale viacnásobné porušenie kogentných ustanovení platných právnych predpisov, a to nesprávna RPMN, úver vychádza z nejasnej výšky a má neprimerané celkové náklady na úver, resp. odplaty za poskytnutie úverovej zmluvy a taktiež obsahuje predformulované rozhodcovské zmluvy bez možnosti preskúmania, čo predstavuje rozpor tohto právneho úkonu s dobrými mravmi. Tiež tvrdil, že rozhodcovské zmluvy boli žalobcovi predložené v ten istý deň, ako boli podpísané zmluvy o úvere, podmienky v rozhodcovských zmluvách vopred určil žalovaný, zaformuloval v nich síce, že dlžník môže vopred odmietnuť alebo od nich odstúpiť, ale keď žalobcovi obchodný zástupca žalovaného predložil na podpis tieto zmluvy v záujme získať sprostredkovateľskú províziu, nepriamo tak vnútil žalobcovi ako spotrebiteľovi, aby tieto rozhodcovské zmluvy podpísal, čo je proti dobrým mravom. Naliehavý právny záujem dôvodil

žalobca právnou istotou v otázke skutočnej výšky dlhu, keď žalovaný vymáha pohľadávky s pochybným príslušenstvom, a preto je jeho žaloba plne v súlade s § 137 CSP, ako aj § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný v 1. rade vzniesol námietku neprípustnosti takejto žaloby v zmysle Civilného sporového poriadku, mal za to, že úverové zmluvy majú všetky náležitosti, ktoré zákon požaduje a napadol aj opodstatnenosť tvrdení žalobcu smerujúcich voči revolvingovým zmluvám z pohľadu výšky úrokovej sadzby a RPMN. Podľa neho sa úverové zmluvy uzavreté medzi stranami v konaní riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na tieto spotrebiteľské spory bolo totiž zavedené až zákonom č. 102/2014, preto na takto uzavreté zmluvy nemožno použiť uvedený predpis. V súvislosti s predformulovaným znením rozhodcovských dokumentov uviedol, že je prirodzenou súčasťou úverových produktov, že sa takto pripravujú a je daná povinnosť spotrebiteľa konať s primeranou mierou obozretnosti. Inak by bol spotrebiteľ zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti. Vzhľadom k tomu žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. Žalobca v priebehu konania vzal žalobu v časti nároku na finančné zadosťučinenie v sume 3.000 € späť a navrhol konanie v tejto časti zastaviť. Zároveň dňa 12.3.2018 podal návrh na zmenu žaloby s tým, že žiadal, aby predmetom konania bola povinnosť žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 3.042,10 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zaplatiť finančné zadosťučinenie 500 €. Odôvodnil to tým, že na účet žalovaného na základe úverovej zmluvy č. 8500030807 uhradil čiastku o 1.845,97 €, aj keď prevzal iba 1.001,83 €, teda uhradil o 844,14 € viac. Čo sa týka úverovej zmluvy č. 8500030808 uhradil čiastku 1.743,97 €, aj keď mu bolo poskytnutých iba 1.001,83 €, teda uhradil o 842,14 € viac a na úverovú zmluvu č. 8500033143 uhradil 2.640,07 €, pričom úver mu bol poskytnutý len vo výške 1.284,25 €, uhradil teda o 1.385,82 € viac. Suma, ktorú požaduje ako vrátenie bezdôvodného obohatenia tvorí súčet súm, ktoré zaplatil navyše oproti výške poskytnutých úverov. Žalobu v časti o nárok na finančné zadosťučinenie zobral teda žalobca späť, preto súd v zmysle ust. § 144 a § 145 CSP v späťvzatej časti konanie zastavil.

4. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vec správne posúdil podľa ust. § 1 ods. 2 podľa § 2 písm. d/, § 9 ods. 2, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 21 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj § 39 Občianskeho zákonníka.

5. Konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal za to, že medzi stranami v konaní došlo k uzatvoreniu spotrebiteľských zmlúv, pričom z obsahu úverových zmlúv vyplýva, že žalobca sa dohodol so žalovaným na poskytnutí úveru pri úrokovej sadzbe 70,02 % a RPMN 69,69 %, pri ďalšej zmluve bola úroková sadzba 70,01 % a RPMN 69,79 %. V danom období bola priemerná úroková sadzba úverov niekoľkonásobne nižšia, než akú si žalovaný uplatnil. Súd mal za to, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá hrubo porušuje dobré mravy, pričom z uzavretej zmluvy nijako nevyplýva to, akým spôsobom sa strany v konaní na tejto výške úrokovej miery dohodli, aké boli podmienky rozhodujúce pre jej uplatnenie, pričom zo zmluvy je zrejmé, že ide o fixnú úrokovú sadzbu platnú počas celého záväzkového vzťahu. tiež mal za to, že dohodnuté úroky z úveru sú v hrubom rozpore s dobrými mravmi, pretože podľa zverejnených úrokových sadzieb na webovom sídle Národnej banky Slovenska pri obdobných spotrebiteľských úveroch v danom období v kategórii nové obchody pre domácnosti pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do piatich rokov činila priemerná hodnota 13 %, pričom v zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 70,01 %, resp. 70,02 %, čo je zjavne v rozpore s dobrými mravmi. Súd prihliadol na tieto skutočnosti aj podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a považoval poskytnuté úvery za bezúročné a bez poplatkov. Taktiež dohodu o výške úrokov posúdil ako rozpornú s dobrými mravmi a posúdil ju ako neplatný právny úkon. Poukázal na to, že uvedená RPMN je nižšia ako úroková sadzba, už z toho je nepochybné, že nezodpovedá realite. Takéto zavádzajúce určenie RPMN je potrebné vyhodnotiť s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch ako stav, keď RPMN nebola uvedená, a preto sa spotrebiteľské úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov. Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu súd mal za to, že všetky tri poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov a keďže žalobcovi boli poskytnuté v celkovej reálnej výške 3.287,91 €, on zaplatil celkom 6.330,01 €, preplatil teda úvery o čiastku 3.042,10 € a z tohto titulu ako bezdôvodné obohatenie zaviazal žalovaného žalobcovi súd túto sumu vydať. Uviedol, že ide o spotrebiteľský spor, a preto príslušným súdom je súd žalobcu podľa § 19 písm. d/ CSP, teda Okresný súd Košice-okolie. Námietka žalovaného o neprípustnosti žaloby v zmysle § 137 CSP neobstojí, pretože

podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa naliehavý právny záujem na takomto určení je priamo daný ust. § 3 ods. 5. K vznesenej námietke premlčania nároku na bezdôvodné obohatenie uviedol súd ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že právo sa premlčí najneskôr za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ide teda o úmyselné bezdôvodné obohatenie, pretože žalovaný úmyselne uviedol nesprávne údaje RPMN a tiež vysokú výšku úrokovej sadzby, a preto lehota na uplatnenie nároku je 10 rokov, teda bola žaloba podaná včas.

6. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1,2 CSP a s tvrdením, že žalobca mal v konaní plný úspech pri nároku o zmenenom petite, zaviazal súd žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi v plnom rozsahu.

7. V zákonnej lehote proti zaväzujúcemu výroku rozsudku a výroku o trovách konania podal odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a písm. h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, žalovanému prizná právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že záver súdu prvej inštancie o nesprávnej výške RPMN neobstojí a nemá oporu v žiadnom dôkaze. Súd totiž nevykonal žiadny dôkaz, ktorý by zodpovedal výpočtu RPMN podľa zákona č. 129/2010 Z.z. a ktorý by preukazoval nesprávnosť výpočtu RPMN. Napadol aj záver súdu o bezúročnosti úverov, lebo podľa odôvodnenia rozsudku sú jednotlivé úvery bezúročné podľa § 4 ods. 1 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom znenie tohto ustanovenia účinné v čase uzavretia jednotlivých zmlúv bolo nasledovné: „Veriteľ alebo finančný agent je povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere, poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a o ročnej percentuálnej miere nákladov znázornenej pomocou reprezentatívneho príkladu, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pri poskytovaní týchto informácií je veriteľ povinný to zohľadniť“. Súd posúdil bezúročnosť úveru na základe ustanovenia zákona, ktoré s jeho závermi nemá nič spoločné a neurčuje bezúročnosť úveru. Taktiež napadol záver súdu o neplatnosti úrokovej sadzby, resp. dohody o nej ako celku, takýto záver je tiež v rozpore so zákonom. Každá zmluva o revolvingovom úvere je úverovou zmluvou, ktorá sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Vzhľadom na to, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, vzťahujú sa na ňu aj ust. zák. č. 129/2010 a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Otázka výšky úrokov, súladu úrokov so zákonom a právnych dôsledkov dohodnutia úrokov odporujúcich zákonov sa preto musí posudzovať tiež v intencióch vyššie uvedených právnych predpisov. Základná regulácia úrokov vyplýva z ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom táto právna úprava (posledná veta - „ak strany dojednávajú úroky vyššie než je prípustné podľa zákona, alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške“), má prednosť pred Občianskym zákonníkom, nakoľko ide o osobitný druh regulácie záväzku platiť úroky a ide o špeciálnu úpravu pred všeobecnou úpravou. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnenému záveru o neplatnosti uzavretej úverovej zmluvy, pretože možno uzavrieť len to, že dlžník z úverovej zmluvy bol povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej alebo na základe zákona. Vyslovenie neplatnosti celej úverovej zmluvy odporuje zákonu aj preto, že v prípade, ak si strany výšku úroku nedohodnú, podľa zákona nejde o neplatnú zmluvu, pretože v takomto prípade by dlžník mal platiť len úroky požadované bankami. Posúdenie dohody o úrokoch ako neplatnej v celosti neobstojí ani podľa predpisov občianskeho práva. V zmysle ust. § 41 Občianskeho zákonníka totiž, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Ak súd prvej inštancie bol schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi, potom logicky je a musí byť spôsobilý určiť, od akej hodnoty dochádza k rozporu s dobrými mravmi, teda mohol dospieť k záveru o neplatnosti zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi v časti úrokov a musel vedieť určiť aj hranicu, kde tento rozpor už je alebo kde ešte nie. Odvolateľ namietal, že súd pri posudzovaní primeranej výšky odplaty nevychádzal z relevantných ustanovení Občianskeho zákonníka (ust. § 53 ods. 6). V zákone je totiž výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku okrem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Namietol aj výrok v časti úroku z omeškania, hoci primárne rozporoval existenciu záväzku, čo do základu. Úrok z omeškania súd priznal od 13.8.2013, ak súd vzťah k prejednávanej veci právne zdôvodnil, že ide o bezdôvodné obohatenie potom časom splnenia záväzku by bol prvý deň po tom, kedy žalobca požiadal o plnenie (§ 563 OZ). Podľa § 517 OZ totiž subjekt je v omeškaní s plnením

zásadne až vtedy, keď ho nespĺní v deň nasledujúci po tom, kedy ho veriteľ požiadal o splnenie, až od tohto dňa môže ísť o omeškanie a žalobca môže požadovať úroky z omeškania. Žalovanému pred podaním žaloby žiadna výzva na plnenie doručená nebola a teda 13.8.2013 sa do omeškania dostať nemohol a tiež je nelogické, aby omeškanie vzniklo skôr, než došlo k akémukoľvek plneniu medzi zmluvnými stranami, keďže zmluvy boli uzavreté 30.8.2013, resp. 11.10.2013. Rozsudok je preto v tejto časti nepreskúmateľným a súd prvej inštancie túto časť výroku ani len nezdôvodnil. Odvolateľ ďalej namietol závery súdu o tom, že mal získať obohatenie úmyselne, a to úmyselným uvedením nesprávnej RPMN a výškou úrokovej sadzby. Z rozsudku je nepreskúmateľné na základe čoho dospel k takémuto záveru o úmyselnom bezdôvodnom obohatení, pretože súd neuviedol žiaden dôkaz, z ktorého by to vyplývalo. Prieči sa akejkoľvek dokázanej skutočnosti, či všeobecnému chápaniu, aby žalovaný mal konať s úmyslom porušiť právne predpisy a tým porušením získať bezdôvodné obohatenie uvádzaním nesprávnej RPMN, či neprimeranej úrokovej sadzby, ak je preukázané, že pri výške odplaty sa riadil § 53 ods. 6 OZ a výpočet RPMN vykonal podľa zákona. Záver súdu by obstál v prípade, ak by uvedené údaje zo zmluvy neuviedol, pretože to by svedčilo o úmysle získať obohatenie. Pre posúdenie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nie je podstatné ex post hodnotenie, ale stav v čase vzniku právneho úkonu. Poukázal pritom aj na rozhodovaciu prax všeobecných súdov (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Co/530/2015, 16Co/746/2015, rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 9Co/516/2015).

8. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd spor prejednal na základe podaného odvolania podľa ust. § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) bez nariadenia pojednávania. Po konštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, preskúmal napadnuté výroky rozsudku ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

10. Odvolateľ použil odvolacie dôvody § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývali z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, ktorý je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

11. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody sú naplnené. V prvom rade odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je nedostatočné, nezrozumiteľné, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozsudku. Je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, lebo takýmto postupom súdu prvej inštancie bolo odňaté právo žalovaného na spravodlivý proces.

12. Súd prvej inštancie vôbec nezdôvodnil na základe čoho dospel k záveru, že premlčacia doba objektívna v tomto prípade je desaťročná, len všeobecne odkázal na to, že žalovaný úmyselne uviedol nesprávne údaje o RPMN a tiež vysokú výšku úrokovej sadzby, tento záver ničím nezdôvodnil a nepodložil, len konštatoval, že žaloba bola podaná pred uplynutím premlčacej lehoty. Neuviedol pritom ani kedy by mal nastať začiatok premlčania, pričom súd poukazuje na závery o začatí plynutia premlčacej

lehoty uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 8Cdo/163/2018 aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 5Cdo/121/2009, 3Cdo/169/2017 a 1Cdo/67/2011. Odvolaciemu súdu sa preto javí odôvodnenie súdu prvej inštancie ohľadne vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného nedostatočné a záver o tom, že nejde o premlčaný nárok za predčasný.

13. Odvolací súd uvádza, že na č. l. 120 a nasl. spisu sa nachádza návrh žalobcu na zmenu žaloby, v ktorom sa domáha, aby súd pripustil zmenu v znení žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 3.042,10 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a je tam uplatnený aj nárok na náhradu trov konania. Na pojednávaní dňa 6.9.2018 (č. l. 148 a nasl. spisu) zástupca žalobcu uviedol, že na bezdôvodnom obohatení vo výške 500 € netrvá a tak súd pripustil zmenu žaloby na pojednávaní uznesením tak, že predmetom ďalšieho konania je len bezdôvodné obohatenie o zaplataenie čiastky 3.042,10 €. Následne však v rozsudku zo dňa 25.10.2018 a to v napadnutom zaväzujúcom výroku zaviazal žalovaného zaplatiť nielen žalovanú sumu 3.042,10 €, ale aj úrok z omeškania od 13.8.2013 do zaplataenie napriek tomu, že pri zmenenej žaloby úrok z omeškania žalobca už nežaloval. Napokon výrok o priznaní úroku z omeškania v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie nijako právne ani skutkovo nezodôvodnil. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodoval o niečom, čo žalobca pri zmenenom petite ani nežiadal. Úrok z omeškania žiadal len pôvodnou žalobou a to zo sumy 2.845,44 € a pokiaľ v zmenenej žalobe tento úrok už nežiadal, súd prvej inštancie sa ani procesne nevyporiadal s touto časťou žaloby (nezastavil konanie pre prípadné späťvzatie v tejto časti). Ide o také vady rozhodnutia, ktoré nemožno napraviť v odvolacom konaní.

14. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zrušil odvolaním napadnutý zaväzujúci výrok rozsudku aj so súvisiacim výrokom o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP, keďže nie je možné konštatovať, že vec bola správne právne posúdená a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP).

15. Úlohou súdu prvej inštancie bude napraviť procesné pochybenia vytýkané odvolacím súdom, opätovne posúdiť nárok žalobcu aj s prihliadnutím na námietky žalovaného vznesené v odvolaní, opätovne vo veci rozhodnúť a svoje nové rozhodnutie riadne odôvodniť v súlade so zákonnými požiadavkami a rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania vrátane konania odvolacieho.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).